

ERA O TOAMNĂ MINUNATĂ. Murele se făcuseră mari, dulci și zemoase, numai bune de cules. Nucile, alunele și o mulțime de semințe și rădăcini erau și ele gata de adunat pentru la iarnă. Nu e de mirare că șoriceii din Desișul de Muri erau foarte ocupați. În fiecare zi ieșeau la cules și tot ce strângeau din dărnicia naturii puneau cu grijă la păstrare în magazia din ce în ce mai plină din Buturugă, care acum, toamna, mirosea mereu îmbietor a gem de mure și pâine proaspătă.

În acea zi, Lordul Șoricescu a ieșit devreme din Palatul din Bătrânul Stejar, împreună cu fiica sa, Rose, ca să meargă și ei la cules.

— Stai pe lângă mine, i-a spus el lui Rose în timp ce se îndreptau spre tufele dese de muri.

Micuța Rose culegea fructele cele mai de jos, cele la care putea să ajungă, în timp ce tatăl ei agăța câte-o crenguță de sus și o trăgea cu bastonul mai aproape.

Coșul aproape că se umpluse când au văzut-o pe bătrâna doamnă Eufrosina Ochișor venind în grabă.

— Mă cam dor încheieturile, e semn că se apropie vremea rea, a zis bătrâna. Trebuie să isprăvim culesul înainte să se pornească ploile. Le-am spus tuturor...

Peste tot în Desiș, grupuri-grupuri de șoricea cu roabe și coșuri se grăbeau să culeagă ultimele roade.

Lordul Șoricescu a trimis-o pe Rose acasă, apoi a dus coșul plin de mure la Buturugă, unde a mai stat o vreme ca să-l ajute pe domnul Merișor la aranjatul proviziilor. După aceea, s-a întors la Palat.

Trebuie să dea o mână de ajutor și la culesul ciuper-cilor, au hotărât Lordul și Lady Șoricescu și tocmai dădeau să plece, când Lady Șoricescu a întrebat:

— Dar Rose unde e?

Șoricica nu era de găsit pe nicăieri. Au căutat-o printre coșurile de nuiele, pe sub maldărele de frunze uscate, prin iarba înaltă...

— A văzut-o cineva pe Rose? a strigat Lordul Șoricescu.

— Pe-aici n-a fost, i-au răspuns șoricicii care culegeau porumbele dulci.

— Nici noi n-am văzut-o, au strigat și cei din tufele dese de păducel.

